

Notes del capvespre

written by Alfons Duran Pich | 1 d'agost de 2018

Tot i que no m'agrada veure com cada agost bona part del país s'atura (en una concentració poc raonable de les vacances estivals), he d'acceptar que la conducta gregària s'imposa i cal reduir la velocitat per ajustar l'entorn. Això sí, per tornar al setembre i mantenir l'esperit crític que va donar raó a aquesta web 1, un web (i no un *blog*) que el gener complirà dinou anys (va néixer al principi del 2000), amb gairebé mil articles publicats (que es poden trobar en el Fons Documental) i un acumulat de visites pròxim als tres milions i mig.

Tenim lectors per tot arreu, destacant en el rànquing els de l'Estat espanyol, seguits de prop pels d'Estats Units, la Federació Russa, Ucraïna, França, Polònia, Índia, Gran Bretanya, Xina, Canadà, Colòmbia, Mèxic, Alemanya, Brasil, etc. Haver incorporat el traductor automàtic de Google a la web (ara ja molt perfeccionat) ha estat clau en l'ampliació de la cobertura territorial.

En algunes ocasions ja he explicat que no escric per interactuar amb els meus lectors (que és el que passa en els blogs) sinó simplement per expressar la meva opinió sobre la vida, amb especial deteniment en els camps polític, econòmic, social i empresarial. Alguns d'aquests lectors s'han subscrit i reben la web automàticament, encara que en són una minoria respecte al conjunt. Entre els subscriptors hi ha hagut un intercanvi natural (uns entren i altres surten), ja que no sempre hi ha coincidència entre la meva posició i la de la resta. Em sembla d'allò més saludable no informar-se d'una font la visió de la qual no comparteixes. Com va dir una vegada Joseph Stiglitz: «Jo no obligo a ningú a llegir el que escric». Però no per això, afegiria jo, deixo d'escriure el que penso. Tinc el privilegi (guanyat a pols) de no «tenir el cul llogat».

El pols del nostre país (Catalunya) es manté viu i el futur és esperançador. La internacionalització del procés ha estat un encert, ja que ha donat lloc al fet que el *búnquer* d'un Estat predemocràtic no hagi pogut amagar les seves vergonyes enfront del poder judicial independent de diversos països democràtics europeus. Els successius cops d'estat des de dins (el del 155 i el dels alts magistrats nomenats a dit pel govern, amb el seu pintoresc relat en el qual s'acusa els líders independentistes de «rebel·lió, sedició i malversació») han fracassat. Els neofeixistes de Ciutadans seguiran molestant amb les seves arengues contra els «colpistes» catalans, ja que la seva condició d'il·letrats no els ha permès llegir a Curzio Malaparte i el seu «Tècnica del cop d'estat». Hi ha hagut a més un canvi de govern, però el fil conductor (la «*unitat d'Espanya*») segueix sent el mateix. Com a exemple més clarificador el tenim en les primeres declaracions públiques de la nova fiscal general de l'Estat (senyora María José Segarra), en què es va referir al «desafiament independentista» català, cosa que demostra la seva càrrega prejudicial. I si tenim en compte que aquesta senyora representa la branca més progressista de l'Executiu, podem imaginar l'opinió de la resta. En definitiva, no hem d'esperar cap canvi significatiu per part de l'Estat.

Mentrestant les forces independentistes van ocupant nous espais polítics, amb una clara tendència a la transversalitat, fet que incomoda els partits tradicionals, acostumats a etiquetar ideològicament els uns i els altres. Alguns segueixen predicant la necessitat d'«eixamplar la base», quan l'evidència empírica ens permet constatar que en els processos d'aquesta naturalesa la base s'eixampla quan ja s'ha assolit la independència i no abans. És una demostració *post facto*. Si Vladimir Lenin hagués esperat a eixamplar la base del seu petit grup polític bolxevic per fer la revolució, la història del món seria diferent i, com a molt, una petita placa deixaria constància del seu trasllat des de Zuric a Petrograd en un tren segellat i a través d'una Alemanya en guerra amb la

Rússia tsarista.

Cal tenir paciència, però al seu torn constància i disciplina per complir els plans traçats darrere de l'objectiu últim. Nosaltres portem la iniciativa, marquem el territori i tenim il·lusió. L'Estat és reactiu, no té projecte i només ha estat capaç de respondre amb mesures repressives. Es presenta una tardor d'allò més estimulant.

Bones vacances!